

de care „quad recipiens”. Decorul (semnal de Nagy Sandor), corect în limita acestor pretenții regizorale, descumpănește uneori prin naivitatea unor soluții. Actorii se amuză jucînd și asta dă nerv situațiilor. Dar o mai pretențioasă supraveghere a inspirației comice, a măsurii la poantă ar putea fi intervenții salutare în cazul acestui spectacol de pur divertisment.

Mirela Nedelcu

DIN TRILOGIA MOLDOVEI

Cea mai puțin inspirată dintre lucrările istorice ale lui Delavrancea, cu un conflict vag și care apare abia în actul IV, piesă narativă, relatînd permanent fapte de arme, crîncene bătălii, mici intrigi boierești, mari năzuințe politice, idile ș.a.m.d. — *Luceafărul*, n-a prilejuit spectacole de mare răsunset. Și *Vișorul* și *Luceafărul* se află în umbra aceluia *Apus de soare* (care, dincolo de profundele rezonanțe patriotice, include și o subtilă dramă a senectuții, ceea ce face ca piesa să reziste eroziunii timpului), după cum Ștefăniță și Petru Rareș (și ca personalități istorice și ca personaje literare) se află în umbra marelui lor înaintaș.

Înscirerea *Luceafărului* în repertoriul Teatrului „Mihai Eminescu” este însă întrutotul justificată, colectivul din Botoșani ambiționînd să prezinte astfel în întregime Trilogia Moldovei, ceea ce s-a și întimplat. Montînd piesa, regizoarea Sorana Coroamă și-a fixat și a realizat, se pare, două obiective: omogenizarea trupeii și asigurarea fluentei momentelor biografice din care e alcătuită drama, pentru a da spectacolului ritmul potrivit.

Întreaga reprezentație se animă în jurul lui Petru Rareș, regizoarea obținînd de la interpreți realizarea cîtorva tablouri de o bună expresivitate plastică. Domnitorul a apărut însă în spectacol unilateralizat, actorul Stelian Preda relevînd din complexitatea coborîtorului din stirpea

Mușatinilor, numai înclinațiile războinice. Cu un cap leonin, la chip Petru Rareș „cu adevărat era ficior lui Ștefan Vodă cel Bun, că întru tot simăna tătine-său” (Ureche), în rest interpretarea a lunecat rapid în patetism gongoric, în „poze” de efect. Din restul ansamblului se detașează două roluri pitorești — Mogîrdici și doctorul Șmil — bine întruchipate de actorii Gh. Gheorghiu și, respectiv, Mircea Gheorghiu. Dintre aparițiile feminine trebuie neapărat consemnate Elisabeta Preda (Oana) și Viki Andronescu (Dolca), și tot aici am întîlnit punctul cel mai slab al spectacolului (ca interpretare), actrița Ioana Ene (Genunea) excelînd în țonuri și reacții false.

În sfîrșit, decorul conceput de Hristofenia Cazacu este pe alocuri cam încărcat, aglomerînd tot felul de materiale, întrutotul eterogen, fără stil și fără șansă de succes.

N. C. M.

SUB POSIBILITĂȚI

La treizeci de ani de la prima reprezentație a piesei, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț și-a deschis noua stagiune cu *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian. Opțiunea teatrului pentru text avea toate justificările: pe de o parte, o nouă lectură îi descoperă azi reale valori spectaculare moderne, iar pe de altă parte componenta colectivului și stilul de joc pe care și l-a format, exultînd suflul tineresc al bucuriei de a juca, concordau cu tineretea reală a piesei, cu invitația ei declarată la fantezie și joc.

Numai că regia lui Gabriel Negri, bună cunosătoare chiar și a etapelor elaborării textului și suficient de atentă să nu-i impieteze litera, s-a mulțumit să-l restaureze doar pe dinafară, și încă destul de aproximativ, nu ca pe un organism viu, ci ca pe un monument istoric. S-a pierdut